

BODYGUARD

HOOFDSTUK 1

Vier jaar later...

Charley tuurde naar de dunne streep horizon die de zee van de hemel scheidde. In de warme zomergloed van de zon wachtte ze op de rimpeling die zou aanzwellen tot de perfecte golf om op te rijden. Maar terwijl de oceaan zachtjes tegen haar shortboard sloeg, be kroop haar een ongemakkelijk gevoel en er trok een huivering door haar heen.

Instinctief keek ze om zich heen, maar ze zag alleen andere surfers op het water dobberen. Allemaal wachtten ze op de volgende geschikte golf. Charley schudde het duistere gevoel van zich af en concentreerde zich op de horizon. Ze zou haar dag niet laten verpesten door oude herinneringen.

Ze surfte om te vergeten.

Op het water verdween de rest van de wereld. Dan was ze helemaal alleen met haar board en de golven.

In de verte zwol een rimpeling aan tot een veelbelovende deining. Charley plensde zeewater in haar gezicht en streek met haar handen door haar vochtige, zongebleeke haar om haar hoofd leeg te maken. Toen riep iemand een naam die ze nooit meer had gedacht te zullen horen.

‘Hé, Charlottel!’ riep iemand. ‘Charlotte Hunter?’

Charley draaide zich om. Ze zag een jonge, zongebruinde surfer op haar af peddelen. Niemand noemde haar meer Charlotte sinds ze van Noord-Tustin naar San Clemente aan de kust was verhuisd.

‘Je bent het echt,’ verklaarde hij, terwijl hij op zijn board ging zitten. Zijn warrige rossige haar viel deels over zijn ogen en hij begroette haar met een ontspannen glimlach. Hij leek een paar jaar ouder dan Charley en droeg een strak zwart mouwloos shirt waarin zijn indrukwekkende lijf goed uitkwam.

Charley vond hem aantrekkelijk maar herkende hem niet. ‘Sorry, volgens mij denk je dat ik iemand anders ben,’ zei ze.

De jonge surfer keek haar nog iets langer aan. ‘Nee, je bent het echt,’ hield hij vol. ‘Ik zag je een paar zomers terug bij de Quicksilver Surfkampioenschappen. Je was echt fantastisch! Absoluut de terechte winnaar. Als je zulke draaien kunt maken, heb je echt talent. En die laatste *kickflip* was vet!’

Charley voelde zich een beetje overrompeld door alle lof. Ze mompelde ‘bedankt’ en richtte haar aandacht weer op de golven.

‘Waar heb je al die tijd uitgehangen?’ vroeg hij. Hij had de hint duidelijk niet begrepen. ‘Na dat kampioenschap leek je wel van de aardbodem verdwenen.’

Charley bleef strak naar de horizon staren en probeerde het verdriet uit haar stem te houden. ‘Ik verloor mijn ouders bij een vliegtuigongeluk.’

De jongen opende zijn mond en sloot hem weer. De ongemakkelijke stilte werd opgevuld door het klotsen van het water en het breken van de golven op het strand.

Charley moest grote moeite doen om de wanhoop te onderdrukken die haar dreigde te overspoelen. Alsof het verlies van haar vriendin nog niet genoeg was, waren haar ouders bij een vliegtuigkaping door terroristen gedood. Dat was twee jaar na Kerry’s ontvoering gebeurd. De dubbele tragedie was haar bijna te veel geworden.

Charley wenste wanhopig dat de golf sneller bij haar was. Ze wilde in zijn pocket zijn, surfen op het randje van haar kunnen, waar gedachten aan haar ouders – en aan Kerry – werden overstelpt door de brute kracht van de oceaan.

‘Sorry, maar ik surf het liefst alleen,’ zei ze, terwijl ze haar board omdraaide. Ze was klaar om de eerstvolgende golf te pakken.

‘Tuurlijk... snap ik,’ zei de jonge surfer luchtig. ‘Mocht je morgenavond zin hebben om wat te chillen, kom dan naar ons strandfeest. Ik ben Bud...’ Zijn versierpoging werd verstoord door het driftige getoeter van claxons op de kustweg. ‘Wat doen die mensen toch hysterisch?’

Op dat moment zagen ze allebei een grote grijze rugvin door de golven snijden.

‘Een HAAI!’ schreeuwde een strandwacht, waardoor er paniek uitbrak bij de surfers op het water.

‘Wegwezen!’ riep Bud. Hij peddelde zo hard mogelijk naar het strand, samen met alle andere verstandige surfers.

Maar Charley bleef waar ze was. Haai of geen haai, ze zou wachten op háár golf. Hij was prachtig – krachtig, spiegelglad en naar alle waarschijnlijkheid een A-frame, een golf die perfect breekt op een *peak* en naar links en rechts afrolt. Als ze als haaienvoer zou eindigen, dan was dat maar zo. In het leven was alles toch al voorbestemd, had ze geleerd. Aan je lot viel niet te ontsnappen. Dat maakte haar niet minder bang voor de haai, ze was gewoon realistisch.

Ze keek naar de onheilspellende vin die door het water sneed en daarna onder het oppervlak verdween. De aanwezigheid van het roofdier verklaarde haar ongemakkelijke gevoel van eerder.

Met de deining achter zich begon Charley te peddelen. Ze voelde het stijgen van de oceaan en de intense energie van de golf toenemen. Een bekende opwinding kolkte door haar aderen. Haar board maakte in razend tempo snelheid... en precies op het moment dat ze ging staan, sprong de haai uit het water. Het was een mensenhaai van wel vier meter lang.

Charley viel bijna van haar board. Nu had ze spijt van haar koppigheid; ze had beter naar haar overlevingsinstinct moeten luisteren. Maar de haai was niet geïnteresseerd in haar. Zijn doelwit was een jongetje op een longboard veel dichterbij de kust. Charley keek vol afschuw toe terwijl de mensenhaai op zijn prooi af zwom. Hij klapte zijn angstaanjagende kaken open en zette zijn tanden in de jongen en zijn board. Daarna trok hij ze mee onder water.

Charley hervond haar evenwicht en gleed op de golf naar

beneden. Hij was perfect gebroken, en ze zou zich er veilig op naar het strand kunnen laten glijden... maar toen kwam de jongen krijsend om hulp weer boven en ze veranderde zonder nadenken van richting. Hij zat nog steeds tussen de kaken van de mensenhaai geklemd. Dat hij nog niet aan stukken was gereden, had hij aan zijn longboard te danken.

Ze sneed door het water naar hem toe. Als ze haar afdaling zo kon timen dat ze precies op de kop van de haai terecht kwam, zou ze hem kunnen redden.

Charley had maar een seconde om te bedenken hoe krankzinnig haar stunt was. De punt van haar board raakte de haai met zo veel kracht dat ze over hem heen sloeg. Ze maakte een salto door de lucht en stortte voorover in zee. De golf brak hard en sleurde alles mee. Charley werd rondgedraaid. Water raasde in haar oren. Eén gruwelijk moment was ze bang dat ze nooit meer boven zou komen. Toen trok de krachtige golf voorbij en schoot haar hoofd omhoog uit het schuimende water.

Happend naar adem zocht ze om zich heen naar de jongen. Haar krankzinnige plan was wonder boven wonder geslaagd. De mensenhaai had zijn dodelijke greep losgelaten. De jongen spartelde een paar meter verderop terwijl het bloed uit zijn wonden gutste. Charley graaide naar haar board en peddelde snel naar hem toe. Ze zag dat de grote mensenhaai zich voorbereidde op een nieuwe aanval.

‘Pak mijn hand!’ schreeuwde ze.

De jongen stak zwak zijn arm uit, waarna Charley hem naar zich toe trok. Precies op dat moment sprong het woedende monster uit het water. De mensenhaai miste zijn prooi op een haar en zette zijn kaken in het longboard. Omdat de jongen nog steeds met zijn *leash* aan het board vastzat, werd hij bijna bij haar weggetrokken. Charley griste het kleine duikmes dat aan haar enkel vastzat en sneed de plastic riem door.

Vanwege al het bloed in het water was de haai helemaal door het dolle. Binnen enkele tellen had het beest het longboard aan flarden gescheurd. Daarna richtte het zijn kille zwarte ogen op Charley. Ze onderdrukte haar paniek, greep de spartelende jongen vast en trok hem op haar eigen board.

‘Goed vasthouden,’ zei ze tegen hem terwijl de volgende golf kwam aangerold.

Met harde slagen peddelde ze naar het strand. De golf droeg hen helemaal mee en dumpte beiden genadig in het ondiepe. Vier surfers holden op hen af en sleepten hen de laatste paar meters naar de veilige kust. Eenmaal op het strand begon de strandwacht de jongen eerste hulp te verlenen.

‘Bel een ambulance!’ riep hij naar een van de surfers.

‘Gaat hij het redden?’ hijgde Charley zwaar. Ze kwam rillend overeind. Omstanders vroegen of alles goed met haar was, maar ze maakte een wegwerpgebaar.

‘Ik verwacht van wel,’ antwoordde de strandwacht, terwijl hij druk bezig was het bloed uit de wonden van de jongen te stelpen. ‘Dankzij jou.’

Charley knikte, pakte haar board en verdween stilletjes in de toegestroomde menigte.

BODYGUARD

HOOFDSTUK 2

Nadat Charley het bloed van zichzelf en haar board had gespoeld, ging ze in een afgelegen duinpan zitten om de schade op te nemen. Niet die aan haar eigen lichaam – zij had er slechts wat krassen en blauwe plekken aan overgehouden – maar aan haar geliefde surfboard. Wonder boven wonder had het board de botsing met de mensenhaai overleefd. Alleen de neus had een flinke optater gehad. Dat zal een dure reparatie worden, dacht ze. Maar geld was het probleem niet, zolang haar pleegouders haar maar toegang gaven tot het geld dat voor haar in een fonds was vastgezet.

Als noodoplossing besloot ze het beschadigde deel met epoxyhars uit haar boardbag waterdicht te maken. Toen ze in de tube kneep, zag ze dat haar handen beefden. Haar fixatie op het board was kennelijk het gevolg van diepe shock. Wat had haar bezield om een mensenhaai frontaal aan te vallen? Het was een krankzinnige actie geweest.

Maar hoewel ze het doodeng had gevonden, was ze er ook verrukt over. Voor het eerst van haar leven had ze de dood getrotseerd... en gewonnen.

Had ze diezelfde moed maar tijdens Kerry's ontvoering gehad. Ze dacht nog elke dag aan haar vriendin. Ondanks de uitgebreide zoektocht van de politie en alle publiciteit eromheen was Kerry nooit gevonden. Haar ontvoerder ook niet.

De afgelopen vier jaar had Charley het nachtmerrieachtige tafereel steeds weer voor zich gezien. Had ze maar naar haar intuïtie geluisterd. Had zij maar aangeboden op de kaart te kijken.

Had ze haar vriendin maar teruggetrokken. Had ze maar om hulp geschreeuwd. Had ze het nummerbord van het voertuig maar onthouden. Had ze maar...

Er welden tranen op in haar hemelsblauwe ogen. Charley dwong zichzelf een paar keer diep adem te halen. Ze slikte de scherpe pijn van haar verdriet weg, de pijn die nooit leek af te nemen. Heel langzaam werd het trillen minder en kreeg ze zichzelf weer onder controle.

Terwijl ze wachtte tot de hars droog was, staarde Charley naar de eindeloze Grote Oceaan. Haar knieën had ze dicht tegen zich aan getrokken. Boven haar in de strakblauwe lucht cirkelden zeemeewen. Het felle zonlicht reflecteerde in het smaragdgroene water terwijl spiegelgladde golven, nu vrij van surfers, in perfecte witte lijnen op het strand sloegen. Het was een adembenemend gezicht.

Niets wees erop dat dicht onder het oppervlak een dodelijk roofdier zwom.

Net zoals in het leven zelf, dacht Charley verbitterd.

‘Zit je erover te denken nog een keer te gaan?’ vroeg een zware knarsstem.

Charley draaide met een ruk haar hoofd om en hield haar hand boven haar ogen tegen het zonlicht. Er liep een man het duin op. Hij was lang en breed met gemillimeterd zilvergrijs haar. Hoewel hij een vaal O’Neill-T-shirt en boardshorts droeg, was hij beslist geen surfer. In zijn hals zat een kartelig wit litteken van een snee. Maar het was vooral het Engelse accent van de man waardoor ze op haar hoede was.

‘Misschien,’ antwoordde ze kort.

De man trok vragend een wenkbrauw op. ‘Wil je dood?’

Charley haalde haar schouders op. ‘Dan heb ik de golven in elk geval voor mezelf.’

De man lachte grommend en keek toen naar het strand. De gewonde jongen werd in een ambulance getild, die met zwaailichten stond te wachten. Een cameraploeg van een nieuwszender filmde het hele tafereel.

‘Dat was heel moedig van je,’ zei hij. ‘Alle anderen vluchtten weg, maar jij surfte recht op het gevaar af. Kende je de jongen?’

Charley schudde haar hoofd.

‘Waarom zou je je leven voor een vreemde riskeren?’ drong hij aan.

Het zinde Charley helemaal niet, deze persoonlijke vragen. ‘Weet ik niet,’ antwoordde ze eerlijk. Toen kneep ze haar ogen samen. ‘Ik kan er niet goed tegen als een sterkere misbruik maakt van een zwakkere.’

De man glimlachte. ‘Waarom ben je weggelopen? Je had in de schijnwerpers kunnen staan in plaats van hier in je eentje te zitten.’

‘Ik hou niet van aandacht,’ antwoordde Charley.

‘Dat is goed,’ zei de man, die een stap dichterbij kwam. ‘Ik ook niet.’

Charley spande haar spieren en werd steeds ongeruster over de bedoelingen van de man.

‘Hoe heet je?’ vroeg hij.

‘Wat doet dat ertoe?’ kaatste Charley terug.

‘Ik ben geen journalist, als je dat soms denkt.’

‘Dat denk ik helemaal niet.’

De man bestudeerde haar aandachtig. Uiteindelijk bleven zijn staalgrijze ogen op haar beschadigde board rusten. ‘Volgens mij wil je liever met rust gelaten worden.’

Hij tikte ten afscheid met zijn vinger tegen zijn voorhoofd en wandelde toen weg. Toen hij achter het duin verdween, ontspande Charley haar grip op het duikmes dat ze onder het board verborgen had gehouden. Pas toen ze zeker wist dat hij weg was, liet ze het weer in zijn schede glijden.

BODYGUARD

HOOFDSTUK 3

‘Lieg niet!’ snauwde Jenny, Charleys pleegmoeder. ‘We weten dat je niet op school was. We hebben net je mentor gesproken.’

Charley staaarde stuurs naar de kale houten vloer van het huis van haar pleegouders. Het zou toch uitkomen. De haaienaanval was uitgebreid op het lokale nieuws geweest toen ze gisteravond thuiskwam. Er werd flink gespeculeerd over het mysterieuze surfmeisje. Tijdens een nieuwsuitzending was Bud geïnterviewd, en Charley had haar hart vastgehouden. Het laatste wat ze wilde was dat haar pleegouders erachter kwamen dat ze had gespijbeld om te surfen. Hoewel Bud haar naam niet had genoemd – en daar was Charley hem dankbaar voor – hadden ze het toch geraden. Dat had opnieuw voor ruzie in hun ‘gelukkige’ gezin gezorgd.

‘Je had wel dood kunnen zijn,’ zei Pete. Van onder zijn borstelige wenkbrauwen keek hij haar kwaad aan.

‘Maar dat is niet gebeurd,’ mompelde Charley. Ze snapte niet waarom deze twee streng godsdienstige kerkgangers alleen maar aandacht hadden voor haar leugens en niet voor het feit dat ze iemands leven had gered.

Jenny sloeg haar armen over elkaar. ‘Dat surfen kun je voortaan vergeten.’

Charley keek haar vol afschuw aan. ‘Dat kun je me niet afnemen!’ riep ze wanhopig.

‘Jawel, hoor. Je weet hoe we over súrflen denken.’ Ze sprak het uit als een vies woord. ‘Het leidt tot immoreel en zondig gedrag. Je voortdurende gespijbel en oneerlijkheid zijn het bewijs.’

‘Ik breng dat board van je naar de vuilstort,’ beaamde Pete stellig.

Charleys mond viel open. Surfen was het enige wat haar overeind hield. Ziedend van woede gilde ze: ‘Waren jullie maar dood en níet mijn ouders!’

Ze stormde de gang uit, sloeg de voordeur achter zich dicht en bleef met gebalde vuisten en trillend lijf op de veranda staan. Aan de andere kant van de deur hoorde ze Jenny krijsen: ‘God, geef me kracht! Waarom doen we nog moeite? Dat kind is een verloren zaak.’

‘Laten we niet vergeten dat Charley een boel heeft meege- maakt,’ zei Pete. ‘Daar moeten we rekening mee houden.’

‘We houden altijd rekening met haar, en zij sleept ons door de hel! Ze liegt en spijbelt waar je bij staat en komt voortdurend met de politie in aanraking. Ik kan niet wáchten tot ze het huis uit gaat.’

Pete zuchtte. ‘Als je er zo over denkt, schat, moeten we mis- schien met de maatschappelijk werkster praten over herplaat- sing...’

Charley knipperde haar tranen weg. Ze had het hun nooit gemakkelijk gemaakt, dat kwam vooral omdat ze haar niet snap- ten. Het waren niet haar ouders en dat zouden ze ook nooit worden. Maar dat ze haar nu als een hond wilden ‘herplaatsen’, raakte haar diep.

Charley slenterde de oprit af en schopte een van Jenny’s dure potplanten om. Een eindje verderop zag ze een witte SUV met geblindeerde ramen geparkeerd staan. Had ze dat voertuig de avond ervoor niet ook al gezien? Witte SUV’s zag je hier wel va- ker, maar deze had langzaam op en neer gereden, alsof de chauf- feur iemand zocht. Charley had gedacht dat het misschien een freelance journalist was die het mysterieuze surfmeisje zocht, maar dat hij er deze ochtend alweer was, deed alarmbellen bij haar afgaan.

Terwijl ze de straat overstak in de richting van school keek Charley even snel over haar schouder. Het nummerbord van de SUV was 6GDG468. Ze zou geen risico nemen. Na de ontvoering van Kerry waren haar ouders overdreven beschermend gewor- den, wat natuurlijk heel begrijpelijk was. De eerste maanden

hadden ze haar geen moment uit het oog verloren. Uiteindelijk zagen ze in dat ze meer vrijheid nodig had om een normaal leven te kunnen leiden. Als compromis had Charley zelfverdedigingslessen moeten nemen en een cursus moeten volgen die haar leerde zich bewust te zijn van haar omgeving. Een van de belangrijkste lessen was dat ze alert moest blijven op afwijkend gedrag en op mensen en voertuigen die ze vaker zag.

Toen ze bij de volgende kruising aankwam, keek Charley de straat op en neer. Ze was slechts in één voertuig geïnteresseerd: de witte SUV.

Ze zag hem nergens, en Charley ontspande zich. Blijkbaar had haar onderbuikgevoel het mis. Terwijl ze de weg overstak en de heuvel af liep, dacht ze na. Hoe zou ze haar pleegouders kunnen overhalen haar die avond naar Buds strandfeest te laten gaan? Ze zouden nooit toestemming geven. Niet op haar leeftijd en vooral niet na hun laatste aanvaring. Ze zou kunnen zeggen dat een vriendin had gevraagd of ze bleef slapen, maar waarschijnlijk had ze voorgoed huisarrest – als ze haar al niet herplaatst hadden! Ze zou er gewoon tussenuit moeten knijpen wanneer ze sliepen.

Charley wachtte bij de verkeerslichten tot het voetgangerslicht op groen sprong. Diverse voertuigen trokken op. De vijfde in de rij was een witte SUV. Charley keek naar het nummerbord – 6GDG468 – en haar hart ging sneller kloppen. Kon het toeval zijn? Per slot van rekening leidde de weg naar de snelweg. Maar om helemaal uit te sluiten dat ze gevolgd werd, sloeg Charley links af in plaats van rechtdoor te gaan. Dwars door een parkje liep ze naar een straat parallel aan de snelweg.

Er reed geen verkeer op de weg, maar toen zag ze de SUV háár straat in draaien. Met bonkend hart versnelde Charley haar pas. Tijdens de cursus had ze geleerd dat je naar een bewoond gebied moest gaan als je gevolgd werd en een veilige locatie moest zoeken: het huis van een bekende, een politiebureau, restaurant of bibliotheek. Charley haastte zich naar het centrum van San Clemente, een brede boulevard met aan weerszijden bomen en winkeltjes. De winkels waren nog maar net open, dus was er nog niet veel publiek.